

Jeffrey Archer
HITSZEGŐ BARÁT

Jeffrey Archer

Hitszegő barát

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Traitors Gate

Copyright © 2023 by Jeffrey Archer

Hungarian translation © Tóth Bálint Péter

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
TÓTH BÁLINT PÉTER

ISBN 978 963 452 992 7

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS-PÁLVÖLGYI LÍDIA

2. fejezet

William és Ross ugrásra készen ült a Land Rover hátsó ülésén, miközben az ablakon kilesve nézték a sorra elsuhanó nevezetességeket. Noha alig negyedóra volt a visszaút a Buckingham-palotához, pontosan tudták, hogy annyi idő alatt is bármi előfordulhat. Márpedig ha baj történik, mindenki amiatt fog rájuk emlékezni.

Az öt motoros kísérő lassan gördült át a felvonóhídon, amint azonban kiértek a keleti kapun, mit sem törődtek a sebességkorlátozással. Egy lámpához érve az egyik kísérő feltartóztatta a keresztirányú forgalmat, miközben egy másik előrerobogott, hogy a következő villanyrendőrnél hasonlóképpen járjanak el, ezzel biztosítva, hogy a konvojnak sehol se kelljen megállnia.

William elismerően figyelte a gyakorlott felvezetést. Miközben egy motoros a következő kereszteződéshez sietett, és határozott sípszóval megállásra készítette a többi autót, egy újabb felvezető elhúzott mellette a soron következő elágazásig, ahol ugyanúgy járt el, mint a társa. Ezalatt a konvoj mögött haladó két másik kísérő elfoglalta a helyét a főkamarás kocsija előtt, és miután áthaladtak egy-egy kereszteződésen, az egyik előresietett, miközben az imént még a forgalmat feltartóztató motoros besorolt a Land Rover mögé. A tökéletes kivitelezés lehetővé tette, hogy a két kocsi körülbelül hatvanöt kilométer per óra sebességgel haladjon, miközben a többi autó legfeljebb tizenötöt araszolt.

William és Ross továbbra is a környezetüket fürkészte, miközben maguk mögött hagyták a Blackfriarst, majd ráhaj-

tottak a rakpartra, időnként akár százzal, sőt száztízzel is haladva. A Savoy Hotel épülete mellett is elhúztak, mit sem sejtve, hogy Miles Faulkner és Booth Watson éppen készül leadni a szerénynek aligha nevezhető rendelésüket.

Amint megpillantotta a felé közeledő ügyvédet, Miles letette az étlapot. Booth Watson homlokán mintha mélyebbek lettek volna a ráncok, a járása pedig egyértelműen lassabb volt. Jól szabott kétsoros öltönyt viselt, amely viszonylag jól takarta a pocakját, világoskék inggel és a négy londoni ügyvédi társaság egyikének meglehetősen gyűrött nyakkendőjével. Úgy szorongatta az aktatáskáját, mintha hozzá lenne nőve a kezéhez.

– Üdv itthon! – köszönt, miközben kezét rázott a legjövendőmezőbb ügyfelével, majd a vele szemközti székre roskadt. A táskát közvetlenül maga mellé tette a földre.

Amíg a pincérre vártak, váltottak egymással néhány felszínes mondatot, majd Miles ráérősen böngészni kezdte a vastag, bőrborítású étlapot, mivel nemigen tudta eldönteni, mit is válasszon. Ezzel szemben Booth Watson már azelőtt kiválasztotta az ételt és a hozzá illő bort, hogy a másik egyet is lapozott volna.

– Vesepecsenyét kérek, véresen – közölte az ügyvéd, majd visszaadta az étlapot.

– És önnek mit hozhatok? – kérdezte a pincér Faulknerhez fordulva.

– Füstölt lazacot – válaszolta. Bizony azt sem ehetett a sitten. – Most pedig meséld el, mivel foglalatoskodott Hawksby, Warwick és Hogan a távollétemben – mondta, miután a pincér távozott.

– Továbbra is Hawksby parancsnok felügyeli a királyi testőrséget, és Warwick neki tartozik elszámolással a testület vezetőjeként.

– És Hogan? – érdeklődött Faulkner, leplezetlen megvetéssel a hangjában.

– A felügyelő immár nem Diana hercegné személyi testőre, miután az illetékesek úgy ítélték meg, a kelletténél közelebb kerültek egymáshoz, így aztán visszakerült a Yardra.

– És mivel foglalkoznak?

– Ma például a főkamarást a Buckingham-palotából a Towerbe vitték, hogy elhozza a koronát a parlamenti ülészek holnap esedékes megnyitójára – újságolta Booth Watson. – Warwick és Hogan tagjai a kíséretnek, mint ahogy holnap is vele tartanak majd, amikor visszaviszik a koronázási ékszereket a Towerbe. Ezt a feladatot évente teljesítik.

– Mivel felettebb jól értesültnek tűnsz, jól gondolom, hogy Lamont továbbra is az alkalmazásunkban áll? – érdeklődött Miles.

– Valóban számítani lehet a nyugalmazott főfelügyelőre, aki ugyanúgy viszonyul Warwickhoz és Hoganhez, mint te, így aztán mindig megkapom tőle a velük kapcsolatos legújabb információt.

– Most, hogy hazatértem, mondd meg neki, hogy vegye komolyan a feladatát! Mindenáron meg akarom szégyeníteni azt a két alakot, ha pedig netán még Hawksby is velük bukik, annak még jobban örülnék.

– Ha már újra itthon vagy, Miles, nem tartanád szerencsésebbnek elfelejteni ezt az egészet, és inkább meghúzni magad?

– Kizárt! Igazság szerint szinte másra sem bírtam gondolni Warwick bírósági szereplése óta. Talán elfelejtetted, hogy miatta kerültem rács mögé? Addig nem nyugszom, amíg nem fizetem vissza a szívességet, és meg nem tapasztalja, milyen érzés elveszíteni az embernek a szabadságát. Nem érdekel, mivel jár. Neki és mindenkinek, akinek köze volt hozzá, meg kell lakolnia!

– Pedig azt hittem...

– Akkor rosszul hitted. Alig várom már azt a napot, amikor a főkamrás nem a koronát kíséri a Towerbe, hanem azt a két nyavalyást, akiket aztán ott is felejt.

Booth Watson a megélhetését biztosító férfitársa meredt, miközben azon töprengett, hogyan tudná jobb belátásra bírni. Aztán eszébe jutott Faulkner arckifejezése, ahogy a vádlottak padján ül, és belátta, hogy a másik addig nem nyugszik, amíg nem állt bosszút Warwickon, Hoganen és Hawksbyn. Nem volt semmi, amivel Booth Watson el tudta volna téríteni ettől a szándékától. Ezért inkább élvezettel belekortyolt a kiváló bordeaux-iba, ami régóta nem adatott meg neki.

– Van esetleg bármi más, amiről érdemes tudnom? – kérdezte Miles, miközben a pincér eléjük tette a rendelésüket.

A mindig megbízható bűnsegéd előrehajolva kivette a táskájából a *New York Times* előző napi számát, és átnyújtotta Milesnek, majd várt, mikor tör ki belőle az indulat.

– Ne szórakozz velem, és inkább mondd meg, mit kellel észrevennem!

– Lapozz a negyvenharmadik oldalra!

Miles gyorsan a megfelelő oldalhoz lapozott, majd elkezdte tanulmányozni.

– Akkor sem jöttem még rá – közölte némi idő elteltével.

– Ha jobban megnézed az ingatlanhirdetéseket, láthatod, hogy eladásra kínálnak egy manhattani luxuslakást.

– Pontosan tudom, hogy piacra került az ottani rezidenciám – felelte Miles –, de úgy tűnik, azzal már nem vagy tisztában, hogy a közelmúltban megszereztem az ugyanabban az épületben található tetőtéri lakást, ezért nincs már szükségem a kilencedik emeleten lévőre. Szóval hacsak nem áll szándékodban megvenni, ne rabold tovább az időmet! – Azzal az asztalra dobta az újságot, és a halra facsarta egy citromgerezd levét.

– Azt javaslom, Miles, nézd meg alaposabban a hirde-

tést! – szólalt meg az ügyvéd, aki pontosan tudta, hogy egyáltalán nem rabolja a másik idejét.

Faulkner meglehetősen vonakodva ismét a kezébe vette a lapot, és tüzetesen megvizsgálta a Central Parkra néző, öt hálósobás manhattani luxuslakásra vonatkozó hirdetést. Az irányár hétmillió dollár volt. Csak miután másodszor is megnézte a hozzá tartozó képet, tört ki belőle az indulat.

– Ki a franc engedte ezt meg? – mondta elég hangosan ahhoz, hogy a szomszédos asztalnál ülő egyik vendég feléjük forduljon.

– Nem vagyok ingatlanügynök, Miles, csupán az ügyvéd, aki mindent megtesz, nehogy megüsd a bokád.

– Azonnal távolítsd el ezt a képet! – utasította Faulkner alig valamivel halkabban.

– Már megtettem – válaszolta Booth Watson elégedett félmosollyal az arcán. – Azt is meghagytam, hogy ez a felvétel egyetlen további hirdetésben se szerepeljen.

Miles továbbra is a fényképet nézte meredten, amelyen a volt New York-i lakásának a nappalija látszott, a falon Rubens *Krisztus levétele a keresztről* című festményével, amelyet így több millió újságolvasó megcsodálhatott.

– Bizonyára nem kell emlékeztetnem téged arra, a műkincskereskedők mind a mai napig abban a hiszemben vannak, hogy a szóban forgó remekmű a Fitzmolean múzeumban található, nem pedig a manhattani otthonodban.

– Ha netán megkérdezné bárki – mondta Faulkner közelebb hajolva –, közöld vele, hogy az enyém csak egy másolat!

– Ha viszont véletlenül mégis szemet szúrna a hirdetés egy érdeklődőnek, és úgy döntene, megnézi... – kezdte Booth Watson, a sommelier azonban az asztalhoz lépett, hogy újratöltse a poharát. Az ügyvéd megvárta, amíg távozik, és csak azután folytatta: – Aligha kell emlékeztetnelek, Miles, hogy az eredetit a múzeumnak adományoztad a bün-

tetésed enyhítéséért cserébe. Ha pedig a legfőbb ügyesség is megneszelné...

– Ez semmi szín alatt sem történhet meg – vágott a szavába Faulkner, aki még bele sem kortyolt a borba.

– Az sem könnyíti meg a dolgunkat – folytatta az ügyvéd –, hogy a múzeum igazgatója a közelmúltban bejelentette a nyugdíjba vonulását, és úgy értesültem, Beth Warwick jó eséllyel pályázik a megüresedett helyre.

– Ennek sem szabad megtörténnie, ha ugyanis gyanút fogna, hogy az ő Krisztusa nem az igazi megváltó, azonnal értesítené a férjét. – Miles röviden elhallgatott, majd egészen halkán így szólt: – Tehetünk ez ügyben bármit?

– Mivel a volt feleséged továbbra is tagja az igazgatótanácsnak, befolyással bír a szavazásra. Talán meg lehetne őt győzni, hogy...

– Egy perccig sem bízom meg abban a nőszemélyben – csattant fel Faulkner. – Ne feledd, közeli barátja Mrs. Warwicknak, és az első adandó alkalommal szívesen keresztbe tenne nekem.

– Egyetérték – nyugtázta Booth Watson. – Viszont talán te is tudod, hogy Christinának igencsak megcsappantak az anyagi erőforrásai, így akár...

– Aminek éppen én voltam az oka – válaszolta Miles –, ha esetleg elfelejtetted volna.

– Talán éppen ezért lehetne őt kárpótolni némiképp – vetette fel az ügyvéd, miközben felvonta az egyik szemöldökét.

– Esetleg – mondta Faulkner, majd bekapott egy falat lazacot. Booth Watson közben a második pohár borát is felhajtotta. – Először derítsd ki, látta-e az újsághirdetést, amit nem tartok valószínűnek. Ha netán mégis, biztosra vehetjük, hogy küld belőle egy példányt Beth Warwicknak, a megfelelő oldalon kinyitva.

– Muszáj jó indokkal előállni, miért akarok vele találkozni, nehogy gyanút fogjon.

– Amennyiben megbizonyosodtál róla, hogy nem látta az ingatlanhirdetést, mondd meg neki, nem akarom, hogy William Warwick felesége legyen a Fitzmolean következő igazgatója, amire hajlandó vagyok jó pénzt áldozni. Nem hiszem, hogy Christinának ez gyanús lenne.

Az ügyvéd somolyogva levágott magának egy falat húst, mire nyomban felpeszdült a vére.

Miután elhagyták a Savoyt, a konvoj kicsit lassított, és senkitől sem zavartatva ráfordult a Northumberland Avenue-ra. A kísérők néhány további éles füttyülése tovább tisztította előttük az utat, mígnem elérték a Trafalgar Square-t, ahol rákanyarodtak a Mallra, és folytatták az útjukat a Buckingham-palota felé.

Néhány meglepett turista megpróbált fényképet készíteni a mellettük elviharzó kocsikról, mivel azt hitték, az uralkodócsalád valamelyik tagja csücsül az elsötétített ablakú autóban.

A méretes főkapuhoz érve senki sem tartóztatta fel őket, hanem a fegyveres őr tisztelgése kíséretében egyenesen a belső udvarra hajtottak. Ott az ír gárdisták két altisztje állt készenlétben, hogy magukkal vigyék a tiszti étkezdében csak „szajréként” emlegetett szállítmányt.

Amint megállt a Jaguar, Phil nyomban kipattant. Előbb kitérta a főkamárásnak az ajtót, majd felnyitotta a csomagtartót, és félreállt, hogy két gárdista hozzáférjen a táskákhoz. Egyikük a kardot tartalmazó ládát vette magához, a másik pedig a koronás koffert emelte ki olyan gyengéden, mintha az elsőszülöttjét venné kézbe.

William egészen addig követte a tekintetével a három férfit, amíg el nem tűntek a szeme elől. A főkamarással másnap délután egykor terveztek találkozni legközelebb, ami-

kor is visszaviszik a koronázási ékszereket az őrzési helyükre.

– Indulhatunk! – mondta William, miután a többiek a palotába vonultak.

Danny szép lassan hajtott ki a belső udvarból, majd a Scotland Yard felé vette az irányt, miközben egyszer sem lépte túl a megengedett sebességet.

– Sosem értettem – szólalt meg Ross egy jobbkanyart követően –, miért kell előbb a Buckingham-palotába szállítani a koronát, miközben akár egyenesen a parlamentbe vihetnénk.

– Erre két lehetséges magyarázat is van – felelte William. – Először is, még egy éjszakára sem bíznam a lordokra a koronázási ékszereket, hiszen bármelyikük szemet vethetne rájuk. Másodszor pedig, ne feledd, hogy a kard és a korona külön lovas kocsiban utazik közvetlenül őfelsége előtt a Buckingham-palotából a Lordok Házába, hogy megnyissa a parlamenti ülészakatot.

Ross némán bólintott, majd így szólt:

– Egész éjszaka nem aludtam.

– Hogyhogy? – kérdezte William a barátja felé fordulva.

– Mindig azt hiszem, valami rosszul alakul majd útközben, és lássuk be, ennek csak egyszer kell előfordulnia.

– Ez aligha fog bekövetkezni, elvégre szigorúan őrzik a holmit, és csak mi ismerjük a szállítás részleteit. Különben sem jut eszébe senkinek, hogy néhány napig nem is a Towerben vannak az ékszerek.

Ross némán fontolóra vette a lehetőségét annak, hogy talán mégis van valaki...

Amint Danny leparkolt a Scotland Yard előtt, William fürgén kiszállt. Szapora léptekkel a bejárathoz ment, majd kettesével véve a lépcsőfokokat felsietett a második emeletre, ahol bekopogott a Súlyom irodájába.

– Szabad! – szólt egy határozott hang odabentről.

William tájékoztatta a parancsnokot, hogy az éves rendes kirándulásuk ezúttal is zökkenőmentesen lezajlott.

– Én csak akkor nyugszom meg – válaszolta Hawksby –, ha az igazgató felhív, és arról tájékoztat, hogy a korona és a kard újra biztonságban van a számukra kijelölt őrzési helyen.

Ezek szerint nem csak Ross gondolkodik így, tűnődött magában William. Néha el is felejtette, hogy ha valami mégis történné abban a bizonyos negyedórában, nem csak neki kellene távoznia a rendőrségtől.

– Nos, akkor megyek, és folytatom az eddigi munkámat – mondta.

– Mielőtt távozna, szeretnék mondani valamit, őrnagy. – Bizony beletelt néhány másodpercebe, mire William felfogta a parancsnok szavainak az értelmét. – A főkapitány ma reggel tájékoztatott az előléptetéséről. Szívből gratulálok! Isten bizony megérdemelte.

– Köszönöm, uram – hebegte William, aki rá nem jellemző módon alig jutott szóhoz.

– Azt javaslom, kivételesen inkább hagyja az eddigi munkáját! Menjen haza, és töltsön egy kis időt a feleségével és a gyermekeivel! Csak arra ügyeljen, időben odaérjen a Buckingham-palotához, hogy visszakísérje az ékszereket a Towerbe! Különben könnyen lehet, hogy az lesz az állandó tartózkodási helye, ha holnap ilyenkor nincsenek újra az őrzési helyükön...

– Hogyhogy ilyen korán hazaértél, barlanglakó? – lepődött meg Beth, amikor a férje belépett a konyhába. – Csak nem kirúgtak?

– Éppen ellenkezőleg – felelte William, akinek a felesége hirtelen megváltozó arckifejezése láttán széles mosolyra húzódott a szája, a válasza azonban váratlanul érte.

– Akkor kvittek vagyunk.

– Ezt hogy érted?

– A Fitzmolean igazgatója bejelentette a lemondását, az igazgatótanács vezetője pedig felhívott, hogy kifejezze abbéli reményét, megpályázom a pozíciót.

– Ez csodálatos! – mondta William, és átölelte a feleségét. Noha egyszer sem hozta szóba a témát, amióta Beth lemondott a korábbi igazgatóhelyettesi állásáról, titkon mindig is remélte, hogy egy nap a Fitzmolean igazgatója lesz.

– Még nem neveztek ki, őrnagy – felelte Beth.

– Aligha fogja az igazgatótanács még egyszer elkövetni ugyanazt a hibát – jelentette ki William magabiztosan.

– Igazság szerint még nem döntöttem el, szeretnék-e pályázni – válaszolta Beth.

– Ne viccelj!

– Csak emlékeztetnélek, hogy kétszer annyit keresek műkinskereskedőként, mint amennyit a Fitz igazgatójaként kapnék.

– Még szerencse, hogy immár őrnagy vagyok.

– Christináról sem szabad megfeledkezni – folytatta Beth. – Amióta hivatalosan is elvált Faulknertől, nagyban számít a cégünk bevételeinek az őt megillető hányadára, hogy fenn tudja tartani a fényűző életmódját.

– Nehogy a miatt a nőszemély miatt aggodalmaskodj! – mondta William határozottan. – Ha netán ő kerülne a te helyzetedbe, elhiheted nekem, hogy kizárólag a saját érdekét tartaná szem előtt.

– Úgy látszik, elfelejtetted – kontrázott a felesége –, hogy miután kirúgtak a múzeumtól, egyedül Christina állt a kezdeményezésem mellé.

– Nem is járt vele rosszul – emlékeztette William.

– Csak annyit kapott, amennyi megillette őt. Ezért is tartom nemcsak az üzlettársamnak, hanem közeli barátomnak.

– Amikor ez éppen neki is megfelel. Ha tényleg ennyire szoros a kapcsolatotok, bizonyára örülni fog, hogy te lehetsz a Fitzmolean következő igazgatója. Mivel tagja az igazgató-

tanácsnak, neki is van szavazati joga. Különben is pontosan tudja, mennyire szeretted volna megkapni az állást, szóval aligha fogja váratlanul érni a hír. Csak ismételni tudom önmagam: ha szorul a hurok, Christina bármit kész megtenni, csak hogy más nyakába kerüljön.

– De... – tiltakozott volna Beth, ekkor azonban kivágódott a konyha ajtaja, és három éhes gyerek viharzott be rajta. Miután mindegyikük elfoglalta a helyét, tátogatni kezdték a szájukat, mint a kiscsibék a fészekben.

– El sem tudjátok képzelni, mi történt ma az iskolába! – kezdett rá Artemisia, hirtelen visszarángatva a szüleit a jelenbe.

– Iskolában – helyesbített Beth.

– Szóval az igazgató kiválasztott minket, hogy képviseljük a sulit egy országos esszéíró versenyen...

– ...és a főjutalom – vette át a szót Peter – egy út a párizsi Disneylandbe...

– Főnyeremény – szólt közbe ismét Beth.

– ...ahol Donald kacsával és Mickey egerrel lehet majd teázni – toldotta meg Artemisia.

– És milyen témáról fogtok írni? – érdeklődött William.

– Még nem döntöttük el – közölte a lánya.

– Abban bízunk – mondta Peter –, hátha tudnál nekünk segíteni, hiszen annyi bűnözőt elfogtál már.

– Kizárt! – felelte William határozottan. – Nem engem választottak ki, hogy induljak a versenyen. Ez kizárólag a ti munkátok kell hogy legyen, különben akár én is megkaphatnám a fődíjat.

– Akkor majd beszélünk Ross bácsival – súgta oda Artemisia a testvérének. – Egyszer hallottam, amikor apa azt mondta anyának, nincs olyan szabály, amit ne szegett volna már meg.

Miután másnap reggel a gyerekek elindultak iskolába, Beth elkezdte átnézni a postát, amely számlákat, szórólapokat és egy olyan levelet is tartalmazott, amit kétszer is el kellett olvasnia.

– Mik a terveid erre a hétvégére? – kérdezte Williamtől. A férfi letette az újságot, és elgondolkozott.

– Én vagyok az ügyeletes. Havonta egyszer rám kerül a sor. Ross Legolandbe viszi a gyerekeket. Ez a legújabb szenzáció – jegyezte meg, miközben megvajazott egy szelet pirítóst. – És neked?

– Arra gondoltam, benézek a Fitzbe, hogy lássam, mennyit változott a távozásom óta, de lehet, hogy inkább meglátogatok egy idős hölgyet Buckinghamben, akivel még sosem találkoztam.

– Érdekesen hangzik – mondta William. – Egyedül a boríték alapján tudok bármire is következtetni, amelyet a kezében szorongatsz.

– Mrs. Eileen Lomax küldte, annak a West End-i műkincskereskedő Gordon Lomaxnek az özvegye, aki egy hónapja halt meg – magyarázta Beth. – Írtam neki, hogy kifejezzem a részvéteket, ami jólesett neki. Szeretne velem találkozni és a tanácsomat kérni egy személyes ügyben.

– Ennél több információra van szükségem – mondta William, miközben a felesége kivett két tojást a lobogó vízzel teli lábosból, és kis pohárkába téve a férje elé tette.

– Lomaxé volt az egyik legsikeresebb West End-i galéria, amióta azonban megcsappant az érdeklődés a németalföldi tájfestészet iránt, az a hír járta, épphogy fedezni tudja a rezsiköltségeket.

– Sokszor hallottam már tőled – mondta William –, hogy a halál, az eladósodás és a válás a műkincskereskedő három legjobb barátja.

– Úgy tűnik, Lomax esetében legalább kettő érvényes is. Így aztán lehet, hogy kénytelen leszek elhalasztani a Fitzbe

tervezett látogatásomat, és inkább elmegyek Buckinghambe. Gordon sokat segített, amikor még csak ismerkedtem a művészetek világával, és ez a legkevesebb, amivel kifejezhetem a hálámat.

– Pedig ha belegondolok, hogy akár te is felkereshetted volna Legolandet Ross-szal és a gyerekekkel, elszorul a szívem – incselkedett William, azzal fogta a kanalát, és megkocogtatta a tojás tetejét.

– Még az is lehet, hogy találok egy porosodó Rembrandtot vagy Vermeert az asszony padlásán – válaszolta Beth, miközben a férje éppen eltávolította a kis kalapot, és azzal szembesült, hogy a tojás túlfőtt.